

THE INTERNATIONAL
Schiller Institute

<http://newparadigm.schillerinstitute.com/>

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Ny strategisk alliance i Asien former fremtiden: Vil de tåbelige europæere blive ladet tilbage?

Helga Zepp-LaRouche
i Nyt Paradigme Webcast, 7. juni, 2018

<https://www.youtube.com/watch?v=qYldkxBcPAs>

Introduktion: De seneste dages udviklinger viser, at potentialet for at bringe verden ind i en ny æra for fredelig, økonomisk fremskridt nu er ved at vokse frem, centreret omkring diplomati og de fysisk-økonomiske fremskridt, der er knyttet til Kinas politik for den Nye Silkevej. Den dynamik, som den Nye Silkevej har udløst, og som Helga Zepp-LaRouche har kaldt det Nye Paradigme, har bragt de ledende, asiatiske nationer – Kina, Indien, Japan, Sydkorea – og den eurasiske magt Rusland, sammen i en alliance, der forårsager voksende panik blandt dem, der stadig længes efter den tid, hvor Det britiske Imperiums geopolitikker dominerede ethvert aspekt af internationale relationer. Mange nationer i Afrika og Syd- og Mellemamerika har ligeledes tilsluttet sig den Nye Silkevej. Hvis præsident Trump var befriet for Russiagate-vanviddet, hvilket ville gøre det muligt for ham at fuldt og helt at koordinere med det fremvoksende, eurasiske, økonomiske kraftcenter, kunne æraen med britiskørte, geopolitiske konflikter blive afsluttet.

Dette potentiale ses i genoplivelsen af Trump-Kim-topmødet, som kunne føre til en officiel afslutning af Koreakrigen og ligeledes muligvis sluttelig til et atomvåbenfrit, forenet Korea; det ses ligeledes i rapporterne om den igangværende planlægning af et Trump-Putin-topmøde, som kunne adressere de farlige spændinger mellem de to nationer, der er et resultat af en række nylige, britiske provokationer. At disse to topmøder går fremefter, på trods af den vedvarende giftighed, som kommer fra Made-in-London-Russiagate-skandalen, beviser, at denne dynamik kan overvinde de transatlantiske politikkers uophørlige fordærvelse. Der er en voksende fornemmelse af desperation i den juridiske

Schiller Instituttets stifter og præsident, Helga Zepp-LaRouche.

lejemor Robert Muellers daglige aktiviteter, med hans allierede udi lanceringen af Russiagate, der meget vel snart kunne se sig stillet for en Grand Jury!

Og hvad med Europa? Med Putins statsbesøg i Østrig og med den nye regering, der er ved at blive sammensat i Italien, bliver forsvarerne af den Europæiske Unions status quo direkte udfordret. Den uundgåelige forandring kommer til Bruxelles, med det gamle paradigme, der optrævles.

Harley Schlanger: Jeg er Harley Schlanger fra Schiller Instituttet; velkommen til denne uges internationale webcast med vores stifter og præsident, Helga Zepp-LaRouche.

Som hver uge, så er der ganske ekstraordinære udviklinger, af hvilke mange er blevet formet af det, vi har talt om på dette program, og det, som vores organisation Schiller Instituttet og allierede kræfter med LaRouche PAC har gjort internationalt.

En af disse udviklinger var udgivelsen af en vigtig artikel i en førende, russisk tænketank; hvorfor begynder vi ikke her, Helga?

Helga Zepp-LaRouche: Ja. Jeg vil gerne opfordre jer, vore seere, til at læse denne artikel. Den er skrevet af Harley Schlanger, som er med her i programmet, og den er udgivet i det Russiske Råd for Internationale Anliggender (RIAC), en tænketank, der omfatter meget betydningsfulde russiske personer, inkl. [udenrigsminister] Sergei Lavrov, og mange andre. Artiklens titel er, »No More Doubt: It's the U.K., not the Russians, that Meddled in the U.S. Elections«¹ (Der er ikke længere nogen tvivl: Det var U.K., ikke Rusland, der blandede sig i de amerikanske valg)².

Artiklen går dernæst ind på det faktiske bevis for den situation, at det nu hinsides enhver tvivl er bevist, at det var britisk efterretnings CGHQ, MI6 og diverse institutioner i Storbritannien, der blandede sig i USA allerede tilbage i 2015 og naturligvis foretog en massiv intervention i præsidentkampagnen i 2016; og i særdeleshed na-

¹ <http://russiancouncil.ru/en/analytcs-and-comments/columns/political-life-of-usa/no-more-doubt-it-s-the-u-k-not-russia-that-meddled-in-the-u-s-elections/>

² <http://schillerinstitut.dk/si/?p=25300>

turligvis også med Russiagate, som fulgte efter præsident Trumps valgsejr.

Det er meget, meget vigtigt, at dette bliver bemærket på et så autoritativt sted i Rusland. Vi rapporterede allerede for et par uger siden, at talsperson for det Russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, havde fremlagt en hel kombination af diverse efterretningsoperationer fra briternes side,³ og dette er selvfølgelig en af de største, som præsident Trump sagde, kunne blive den største skandale i USA's historie. Og 'Russiagate' er forvandlet til 'Spygate'.

Jeg vil gerne ønske dig tillykke, Harley. Du gjorde et godt stykke arbejde. Så jeg beder jer, læsere og seere, læs denne artikel.

Schlanger: Mange tak, Helga. Der er meget mere, som vil komme frem i de næste par dage, når [Justitsministeriets] generalinspektørs rapport udkommer. Der er en række indikationer på, at James Comey, den tidligere FBI-direktør, vil stå for skud; McCabe, hans vicedirektør; mere om Peter Strzok. McCabe beder faktisk om immunitet for at aflægge forklaring for Senatet. Peter Strzoks boss, Bill Priestap, havde et otte timer langt, privat interview med den fælles senats- og huskomite. Så der kommer meget mere frem om dette, og jeg forventer flere beviser, der viser, at det var briterne, der blandede sig, og at briterne blandede sig gennem folk som John Brennan og James Clapper, og det er dem, der står for skud.

Mens vi taler om at 'stå for skud'; i sidste uge talte vi om den stadig uløste situation i Italien. Den synes at være løst til en vis grad. Den nye regering er tiltrådt, og det er, tror jeg, noget af et chok for bureaukraterne i Bruxelles, så vil du opdatere os omkring, hvad der sker med den italienske situation?

Zepp-LaRouche: Der finder helt klart meget vigtige forandringer sted. I går blev Conte-regeringen godkendt af Senatet og Deputeretkammeret. I den første tale, som premierminister Conte holdt, meddelte han, at han har til hensigt at forårsage et skifte i sanktionspolitikken mod Rusland; han har også meddelt, at den nye regering vil gå ind for en bankopdeling. Og begge disse punkter møder – der har endnu ikke været ret mange kommentarer om Glass/Steagall-bankopdelingen, men alle mulige mennesker har følt sig nødsaget til at udtale sig imod denne idé med at fjerne sanktionerne. NATO's generalsekretær Stoltenberg sagde, »Nej, sanktioner er vigtige, indtil Rusland ændrer sin adfærd«, hvilket virkelig er utroligt: Det, de mener, er selvfølgelig Krim og lignende ting, men vi har ofte gennemgået historien med, at det var Vesten, der forårsagede begivenhederne i Ukraine at eksplodere, og at Krim blot var den 10. eller 12. begivenhed i en lang række af provokationer fra Vesten.

Desuden kom Kurt Volker, særlig udsending til Ukraine, og sagde grundlæggende set, at Italien ikke har ret til at ændre sanktionerne, fordi sanktionerne er EU-lov! Det er virkelig latterligt, for regeringen blev valgt, fordi de

ikke er enige i alle disse politikker, inkl. sanktioner mod Rusland.

Så vi må se, hvad der sker.

Den nye finansminister Giovanni Tria, der er kendt for at have et fremragende forhold til Kina – hans universitet havde et eksemplarisk forhold til et kinesisk universitet, og han taler personligt flydende kinesisk. Han har skrevet en artikel, som vi må analysere nærmere; men han opfordrer til mere offentlig investering. Han hævder i denne artikel, at dette kan gøres inden for EU-retningslinjer for strenge budgetregler og progressiv reduktion af statsgælden. Men han hævder, at den eneste måde, hvorpå dette kan gøres, er ved at øge de offentlige investeringer, og der er tale om muligvis at bruge visse italienske bankinstitutioner til at gøre dette.

Dette ser alt sammen meget lovende ud, og det er ligeledes klart, at befolkningen fuldt ud støtter denne regering. Der har været forsamlinger hen over weekenden, hvor Conte og Salvini og Di Maio adresserede store folkemængder. Der var ligeledes nogle råd fra professor Geraci, der er rådgiver til regeringen, om, at Kina kan hjælpe Italien meget med det afrikanske problem, for der blæser nu en ny vind i Europa, og det, der er sket med ECB's åbenlyse intervention, er ikke nogen hjælp for EU-bureaukraterne. *Financial Times* havde faktisk for to dage siden en meget interessant artikel, hvor de med grafiske afbildninger viste, hvordan ECB (den Europæiske Centralbank), under slutfasen af Contes forsøg på at danne den første regering med Savona som finansminister; hvordan ECB faktisk havde været med til at øge 'spread' (forskel på udbuds- og efterspørgselsprisen på obligationer), og ved at reducere mængden af italienske statsobligationer, som de købte, og på denne måde gav signal til spekulanterne om at spekulere imod italienske værdier. ECB gav et teknisk påskud og sagde, at dette var samtidigt med, at de tyske obligationer forfaldt, og at deres finansielle midler derfor var udtømte – men dette er selvfølgelig et rent fupement, for ECB har naturligvis fleksibilitet mht., præcis hvornår, de gør hvad.

Dette ses som endnu et åbenlyst eksempel på intervention. Det giver også en ny mening til EU-kommissær Oettingers udtalelse om, at »markederne vil give italienerne en lektion i, hvordan de skal stemme«. Hvis ECB udfører det angivelige markeds arbejde, er det helt skandaløst. Og Oettinger; det viser os disse folks arrogance: Han sagde, at italienerne burde arbejde mere og være mindre »korrupte«. Vi burde måske tale om korruption i EU, i Luxembourg og andre steder.

Så det viser virkelig, [hvordan] folk i resten af Europa og måske også i USA, virkelig er anti-italienske, og det har intet med det italienske folk at gøre, men derimod alt at gøre med den mængde propaganda, der smides ud mod Italien. Det samme skete i sin tid mod Grækenland, og italienerne har en lang historie: de har den Gyldne Renæssance, de udgør en af de absolut vigtige, kulturelle indflydelser i Europa – man kan ikke have Europa uden Italien. Så folk bør virkelig gentænke, det er bedre at forsøge at ændre nogle ting, når det italienske folk ikke har oplevet *nogen som helst* vækst under flere efter hinanden følgende regeringer; eller opføre sig som får, lige-

³ <http://schillerinstitut.dk/si/?p=24780>

som tyskerne, der heller ikke klarer sig alt for godt mht. den større del af befolkningen, men de tår sig fuldstændig som får, der føres til slagtehuset, og gør ingenting for at modsætte sig politikker, der kommer fra Merkel-regeringen, og som tydeligvis ikke er i deres interesse.

Så jeg vil opfordre folk til ikke at have fordomme, men se på, hvordan denne regering udvikler sig. Der er tydeligvis allerede nogle problemer, man ser; det er meget grønt. Men, de første skridt mht. sanktionerne, bankopdelingen og den nye fremgangsmåde over for Afrikas udvikling; alle disse ting er meget, meget lovende.

Schlanger: Med hensyn til dette, så har jeg netop tidligere på dagen talt med Marco Zanni, som er uafhængigt medlem af Europaparlamentet fra Italien, og som står meget nær på lederskabet af Lega, et af de to partier i regeringskoalitionen; og han påpegede, at tre af regeringens punkter er præcist de tre første punkter i LaRouches Firepunktsplan (LaRouches Fire Love): Glass-Steagall; en statslig bank til at finansiere investeringer, og med vægten lagt på infrastruktur.

Han sagde noget andet, Helga, som jeg mener, du refererede, men det er meget signifikant: Han sagde, han mener, at Salvini, den nye vicepremierminister og leder af Lega, skal til Kina inden for en måneds tid; og italienerne har stort fokus på samarbejde med Kina i Afrika. Han sagde, at folk tit siger, at italienernes valg af de såkaldte »populister« var et anti-immigrationsvalg; men han sagde, »Nej, vi forsøger at finde en løsning på dette problem ved at udvikle disse nationer«. Det er faktisk det, som er blevet foreslået i Schiller Institutets rapport om politikken for Vestasien og Afrika.⁴ Vil du sige lidt mere om det?

Zepp-LaRouche: Ja. Hvordan tror man, dette problem kan løses? Frem til år 2040 forventes det, at der vil være 2 mia. afrikanere. Hvis man tror, man kan anbringe 2 mia. mennesker i lejre i Libyen eller et andet nordafrikansk land eller et andet land – og det bliver foreslået af EU lige nu – og [man tror] man kan holde 2 mia. afrikanere, der flygter fra sult og epidemier, tilbage ved at øge kystbevogtningen og andre bestræbelser på at forhindre folk i at krydse Middelhavet, så er det tydeligvis en illusion!

Den eneste måde, hvorpå man løse denne absolut forfærdelige katastrofe med flygtningekrisen, er gennem storskala-udvikling i Afrika. Kina har gjort et fremragende job. De har fuldstændig ændret livssynet hos afrikanerne, der for første gang har et håb om, at de vil være i stand til at overvinde fattigdom og underudvikling med hjælp fra Kina. Vi har tidligere talt om et andet program, Transaqua-aftalen mellem landene i området for Tchadsø-bækkenet, Kina og Italien, som en model for, hvordan europæiske lande kan arbejde sammen med Kina og afrikanske nationer om storskala-infrastrukturprogrammer, som er den enkeltstående forudsætning for

**FORLÆNG DEN NYE SILKEVEJ TIL
VESTASIEN OG AFRIKA:
EN VISION FOR EN ØKONOMISK RENÆSSANCE**

at industrialisere, for at udvikle landbrug, for at få jobs til alle disse unge mennesker, som vil fødes og allerede eksisterer i Afrika.

Det er virkelig en god ting med denne ændring i Afrika-politikken, for en af grundene til, at disse partier vandt valget, er, at Italien blev totalt overladt til sig selv af EU-kommissionen i flygtningekrisen, og nu ændrer Italien sig og forsøger seriøst at arbejde med Kina, men også med Japan og Indien – og der er mange lande, der nu er interesseret i at investere i en reel industrialisering i Afrika.

Det bedste, der kunne ske, er, at de andre europæiske nationer og USA simpelt hen ville gå sammen i den Nye Silkevejs fremgangsmåde over for Afrika, og det er, hvad vi kæmper for.

Schlanger: En anden ting, der sender chokbølger gennem Europa, er den russiske præsident Putins statsbesøg til Wien, Østrig, i denne uge, hvor han har haft meget succesfulde møder med kansler Kurz og præsident Van der Bellen. Hvad betyder præsident Putins besøg til Østrig, Helga?

Zepp-LaRouche: Det er meget vigtigt, for alle de neolibérale / neokonservative massemediers bestræbelser på at dæmonisere Putin og portrættere et billede af, at han skulle være totalt isoleret, det er nu modbevist som totalt forkert. Han fik en fremragende modtagelse i Wien. Kansler Kurz sagde, han også vil arbejde mod at overvinde sanktionerne – Østrig indtræder i formandskabet for EU fra 1. juli og fremefter (seks måneder), så Kurz vil have en del midler til at sætte nogle tiltag i gang. I betragtning af den kendsgerning, at der er et sådant stemningskifte; man har alle Visegrad-landene, man har de øst- og centraleuropæiske lande, Balkan-landene, de sydeuropæiske lande, Østrig, som næsten alle er imod sanktionerne – kan jeg nemt få øje på, at der er råderum for forandring.

Putin blev modtaget med militærhonnør; han gav et langt interview til den officielle, østrigske Tv-kanal, hvor han kommenterede mange spørgsmål, og jeg mener, det var meget vigtigt.

⁴ Se: Schiller Institutets Specialrapport: Introduktion: Forlæng den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika: En vision for en økonomisk renæssance, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=23600>

Dette er endnu et tilfælde, hvor vi, af en meget højt-placeret kontakt, havde fået fortalt, at EU havde forsøgt at gøre det samme mht. ikke at godkende denne regering (i Østrig), som de gjorde med Mattarella i Italien. Men præsident Van der Bellen nægtede, iflg. disse beretninger, at bukke for deres pres; og det er ironisk, at kansler Kurz grundlæggende set sagde, at, i betragtning af det faktum, at EU prædiker så meget om »besparelse« og nedskæring, så vil han, i sin egenskab af den nye leder i et halvt år af EU, arbejde energisk for at nedskære omkostningerne i EU-bureaukratiet og nedskære antallet af kommissærer fra 28 til 18, og han foreslog at lukke enten Strasbourg eller Bruxelles ned, for EU bruger €200 million om året på, at de deputerede rejser frem og tilbage mellem disse to lokaliteter, der, siger han, er totalt spild, som han ønsker at afslutte.

Så, med Savona, der bliver den nye minister for europæiske anliggender i den italienske regering, og med denne nye østrigske fremgangsmåde, mener jeg, der vil komme nogle vigtige ændringer i EU, og de bliver måske ikke så behagelige for dem, der prøver at bevare status quo.

Schlanger: Så vi ser altså, at der er et skifte i gang over for Rusland og også udtrykkeligt over for Kina, fra nogle af disse lande. Samtidig vil de på EU-topmødet tale om mere militarisering, flere penge, flere styrker i NATO. Mener du, det vil spænde af?

Zepp-LaRouche: Der er tydeligvis lige nu en stor indsats for at forsøge at militarisere mere, både i NATO og i EU. Stoltenberg har meddelt, at de ønsker at få en ny NATO-kommando i Ulm i Tyskland, og i Norfolk, Virginia, samt en hurtig indsatsstyrke for NATO, en hurtig indsatsstyrke for EU; polakkerne ønsker en permanent base til en division af amerikanske tropper – alle disse ting er klokkeklare provokationer mod hvem? Jeg mener, Rusland truer ikke nogen. Men de taler om Krim, som et påskud.

Så er der Merkel, der siger, at Europa må blive mere uafhængigt af USA, fordi man ikke længere kan stole på USA; jeg mener, dette alt sammen er orkestreret. For Trump krævede, at alle europæere skulle anvende 2 % af deres BNP på en forøgelse af NATO's udgifter, og det er, hvad de nu gør. Hvis Merkel var seriøs og ønsker mere uafhængighed for Europe, så ville den eneste måde, hvorpå det kan ske på nogen som helst meningsfuld måde, være at gøre det sammen med Rusland og med Kina, for den sags skyld.

Men, eftersom de ikke gør dette – faktisk er Merkel netop blevet spurgt, om det ikke ville være en gavnlige ting, at Rusland vendte tilbage til G8 – så gentog hun dette mantra, »Nej, på grund af Krim bør Rusland ikke deltage, før de ændrer sig, og bla, bla, bla«. Hvis de ønsker at være seriøse, så bør de erkende vestlig medskyldighed i alle disse begivenheder, inkl. Krim. Vi har ikke glemt, at Victoria Nuland (viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender i Obama-regeringen) prælede med, at Udenrigsministeriet under Obama brugte \$5 mia. på NGO'er i Ukraine alene, for at fremkalde

en 'farvet revolution' og regimeskifte. Mange af disse mennesker tilhører [den pro-nazistiske] Bandera-traditionen. Så hvis man vil tale om at »ændre adfærd«, så bør Vesten også ændre sin adfærd.

Det er et totalt hykleri: Var Irakkrigen baseret på lov og retfærdighed? Eller var den baseret på løgne? Kostede Irakkrigen hundrede tusinder af mennesker livet? Hvad med krigen i Libyen? Hvis der var ligeværdige standarder for alle, så bør disse krige sættes på samme niveau, men det gøres tydeligvis ikke.

Jeg kan kun sige, at det er forfærdeligt, at vi har disse høge i Vesten, og resten af verden går i en helt anden retning. Forhåbentlig vil den Nye Silkevejsdynamik, hvis ånd allerede har indtaget mange lande i Europa; og forhåbentlig vil også de, der stadig er på krigsstien, indse, at deres virkelig egeninteresse ligger i samarbejde, og ikke i konfrontation.

Schlanger: En af disse store, forestående ændringer vil tilsyneladende blive næste uges topmøde, hvor præsident Trump mødes med Kim Jong-un fra Nordkorea. Det er en del af denne nye dynamik i Asien. Men det ser ud til, at det kommer til at finde sted; der kommer en masse opposition fra USA, inkl. fra Demokraterne i Senatet, og fra Republikanere, der siger, at Trump ikke bør give Kim Jong-un noget som helst. Selv siger Trump, at han vil gå ind med en noget fleksibel standard. Hvad mener du, Helga? Jeg formoder, dette vil finde sted: Hvad tror du, der vil ske?

Zepp-LaRouche: Man bør være på mærkerne, indtil det rent faktisk sker, for mange gange finder der forsøg på sabotage sted i sidste øjeblik. Men jeg ser meget gode intentioner fra alle deltagerne, undtagen fra Demokraterne i USA, selvfølgelig, der atter viser sig at være, ligesom de var under Obama, krigspartiet. Men, mht. Trump, Nordkorea, Kina, Sydkorea og Rusland er der alle tegn på, at de virkelig ønsker, at dette skal fungere. Der har været mange delegationer fra Det Hvide Hus, fra Nordkorea, på Singapore-topmødet; der var en udtalelse fra den sydkoreanske præsident Moon Jae-in, der sagde, at han håber, man kan inkludere fredstraktaten mellem Nord- og Sydkorea, og ligeledes en ikke-aggressions-traktat. Præsident Putin komplementerede Trump for hans »modige« idé om at få dette personlige møde, og han lovede, at Rusland ville spille en vigtig rolle i den økonomiske udvikling af Nordkorea; han sagde også, at der må være 100 % 's sikkerhedsgarantier for Nordkorea således, at tragedien med Irak og Libyen ikke gentages.

Jeg mener, der er mange grunde til at nære forhåbninger om, at dette virkelig vil lykkes. Det bliver selvfølgelig ikke en engangsaffære. Ruslands udenrigsminister Lavrov sagde, at det må være en dygtigt orkestreret række af begivenheder, hvor der tages gensidige skridt hen imod en atomafrustning, men også hen imod en reduktion og sluttelig en fjernelse af sanktioner; og naturligvis, at det nordkoreanske folk virkelig får sikkerhedsgarantier, og at de ser økonomisk fremgang som et resultat af dette.

Hvis disse skridt tages med gode hensigter, er der all mulig grund til succes. En af de interessante indikationer

er, at både befolkningen i Nord- og Sydkorea er entusiastiske, så nogle iagttagere mener, det vil blive næsten umuligt at omstøde dette, i betragtning af, at Koreas befolkning nu er i en absolut begejstret stemning for at denne proces skal lykkes.

Ser man på den Nye Silkevejsdynamik som rammen for alt dette, så er grundene til at tro, at dette kan blive en virkelig succeshistorie, faktisk meget bedre, end tilfældet var med den tyske genforening, som fandt sted under langt værre, geostrategiske omstændigheder, med Bush, Thatcher og Mitterand, som alle var fast besluttet på at reducere Sovjetunionen til Rusland, fra at være en supermagt og til at blive et tredje verdensland, der producere råmaterialer, og det østlige Tyskland (det gamle Østtyskland) mærkede den fulde virkning af dette.

Så jeg mener, at de nordkoreanske omstændigheder faktisk er langt mere favorable.

Schlanger: Det billede, du netop fremstillede, er en del af denne nye, strategiske alliance, som vil komme sammen i næste weekend på en konference i Kina med Shanghai Samarbejdsorganisationen. Dette har også potentialet til at fremme, ikke alene den koreanske situation, men hele Silkevejsprocessen.

Zepp-LaRouche: Ja. Jeg mener, vi ser klare tegn på, at bestræbelserne fra briternes side, fra EU's side, som desværre var absolut involveret i dette, og ligeledes fra de tidligere amerikanske administrationers side, på at orkestrere Indien imod Kina; i den nylige periode med Obamas såkaldte 'Asia Pivot', Omdrejningspunkt Asien, med ideen om Indo-Stillehavsområdet, dvs., en alliance mellem Australien, Japan, Indien og New Zealand imod Kina, ikke virker. Det, de spillede på, var, at der i Indien er en vis geopolitisk gruppering, og det spillede de meget stærkt på og sagde, at Indien er verdens største demokrati og derfor bør være på de vestlige demokratiers side, og ikke på det dirigistiske Kinas side.

Men dette er nu alt sammen ved at ændre sig, for der var dette ekstremt vigtige topmøde mellem [den indiske premierminister] Modi og Xi Jinping i Wuhan, hvor de to ledere i to dage diskuterede alle former for bilaterale og multilaterale spørgsmål. Dernæst kom den meget vigtige tale af premierminister Modi på Shangri-La-dialogen i Singapore, hvor han ikke alene refererede til Indiens langt mere end 5.000 år gamle historie og den indiske kultur som værende en af de største i den menneskelige civilisation, men også brugte en lignende formulering mht. den ene, fremtidige menneskehed, ligesom præsident Xi Jinping hele tiden siger.

Så der finder altså en klar tilnærmelse sted mellem Indien og Kina. De udtalte begge, at de to nationer er verdens største lande mht. befolkningstal, og hvis de arbejder sammen, vil det få en stor, stor indvirkning på hele verden. Og, som vi også allerede har diskuteret mange gange, så går det i retning af samarbejde med den Nye Silkevej.

Jeg mener, at der er en klar orientering hen imod et Asiatisk Århundrede, for asiaterne befinder sig på en langt bedre kurs lige nu, fordi de understreger innovation,

videnskab og teknologi, videnskabeligt fremskridt som kilden til en forøgelse af produktionen. De gør en masse ting rigtigt, som nogle af europæerne gør forkert, og, som Putin kommenterede, så stammer mange af USA's problemer desværre fra oppositionen mod Trump, og det indbefatter selvfølgelig, at han er blevet blokeret i at gennemføre sine løfter mht. ødelæggelsen af USA's økonomi, og ikke kun relationen med Rusland.

Momentum ligger derfor i Asien, og det er grunden til, at Schiller Institutet insisterer på, at USA og de europæiske nationer simpelt hen bør alliere sig med de asiatiske lande for at udvikle planeten, overvinde fattigdom, få win-win-samarbejde mellem alle verdens nationer og opbygge et nyt fællesskab, et nyt samfund, for menneskehedens fælles fremtid. Dette ligger så meget inden for rækkevidde, at, hvis blot folk kender til dette Nye Paradigme, der nu vokser meget, meget hurtigt frem, vil de omgående blive optimistiske! Det skyldes udelukkende manglende kendskab til det, der foregår i disse dele af verden, og det er årsagen til pessimisme og til, at mange mennesker ikke kan se nogen måde, hvorpå det kan ændres.

Men jeg mener, Zanni – EU-parlamentarikereren, du netop nævnte – har ret: forandring er mulig. Det er virkelig et meget, meget optimistisk budskab, så gå med i Schiller Institutet og bliv en del af det!

Schlanger: Som afslutning, Helga, vil jeg gerne bringe noget op, som jeg er sikker på, ligger dit hjerte meget nært, og som er rapporten om opsendelsen af en raket, der skal bringe tre astronauter til den Internationale Rumstation, ISS. Det var i Rusland; den amerikanske ambassadør Huntsman var der, og en af astronauterne var fra Tyskland! Hvad tænker du om dette?

Zepp-LaRouche: Åh ja. Det er det bedste, jeg kan rapportere om Tyskland. Alexander Gerst bliver den nye øverstbefalende for ISS for et år, mener jeg, og det er vidunderligt! Det er hans anden rummission, og han har givet mange interviews – inkl., at han var på tysk Tv's næststørste kanal i søndags, hvor han på en meget munter og faktisk kærlig måde beskrev betydningen af rumrejser, og hvordan det gavner alle de problemer, vi har på Jorden; hvordan det passer til den menneskelige nysgerrighed at finde ud af noget omkring universets love; og det er ganske afgjort et af de mest optimistiske aspekter, for dette er et område, hvor tyskernes identitet som et folk, som digterne, tænkerne og opfinderne, kommer til live, ganske modsat det nuværende, politiske lederskab eller det grønne livssyn hos alle partierne i forbundsagen.

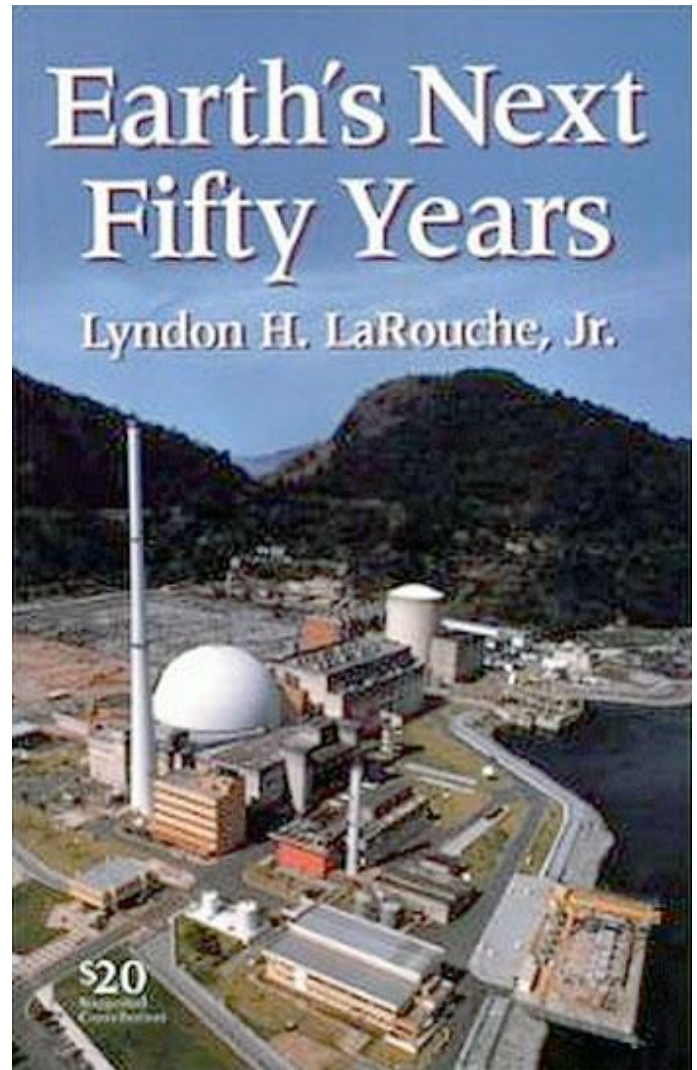
Jeg mener, at rumforskningens rolle i at forene nationerne virkelig vil blive absolut afgørende, for, hvis folk kan arbejde sammen på planeten Jord, ligesom astronauterne gør det i rummet, hvor de ikke har barrierer, ikke har skænderier, men arbejder sammen på en opgaveorienteret måde; de udforsker nye verdener – jeg mener, at det er menneskehedens fremtid. Det inspirerer mange unge mennesker, at det ikke er afslutningen på historien, at der er god grund til at udvikles, til at studere, til at blive videnskabsmand, til at begynde at tænke i viden-

skabelige baner, eller i kunstneriske baner som i klassisk kunst, eller til at blive digter eller filosof: Det er vejen frem. Fremtiden vil tilhøre folk, som enten er videnskabsmænd, naturvidenskabsmænd, eller som er kunstnere i traditionen efter de klassiske kulturer over hele planeten. Dette er løfterigt for, at det vil blive en mere human verden, i hvilken vi kan gå fremad. Hvis du ønsker at blive en del af det, ønsker at skabe, at forme det, så kontakt os venligst og arbejd sammen med os.

Schlanger: Jeg vil opfordre folk til at læse din mands (Lyndon LaRouche) bog, *Earth's Next Fifty Years*⁵ (Jordens kommende halvtreds år), hvor han fremlagde alle disse udfordringer. Vi er nu cirka tyve år inde i den periode, han talte om, og mange af de ting, han sagde, måtte finde sted, er nu på randen til at ske. Så vi kan forme disse næste 50 år frem i tiden, men det bliver Schiller Institutet, der vil angive meget af retningen og levere mange af ideerne for det.

Endnu en gang tak for at være med os, Helga, og vi er tilbage i næste uge med det internationale webcast fra Schiller Institutet.

Zepp-LaRouche: På gensyn i næste uge.

⁵ http://www.larouchepub.com/lar/2005/3201_next_50_years.html